

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΣΑΣ

ΤΟΥ C. MARLET

Η ΜΙΚΡΟΥΔΑ ΡΟΖΕΤΤΑ

Η Ροζέττα Μίρλιτον σηκώθηκε εκείνο το πρωί... πολύ νωρίς. Συλλογιότιτε, είχε δέκα ή ώρα ακόμα... Νεύθηκε γρήγορα—γρήγορα, βγήκε έξω, κι άρχισε να προχωρή κατά μήκος των σπιτιών γρήγορα—γρήγορα σαν ένα ποντικιάκι που βιάζεται...

Τό ύψος φθινοπωρινό πρωινό γελάει και κλαίει ολόγυρά της. 'Ο ήλιος κεντάει τή σκόρπια μουσελλίνα τής καταχνιάς.

Κ' ή Ροζέττα προχωρεί ολόενα και πιδ γρήγορα.

Που πήγαινε λοιπόν μόνη και πεζή ή Ροζέττα μέσ' στη λάσπη που άφησε ή νυχτερινή βροχή; Μήπως για πρόβα στο θέατρο που εργάζεται; Καθόλου, γιατί ή «Γοητευτική Πριγκίπισσα» ή όπερέττα στην οποία έχει ρόλο τρίτης συμπλέττας, σημειώνει κάθε βράδυ θριαμβευτικές έπιτυχίες, και δέν γίνεται ακόμα λόγος για ν' ανεβάσουν καινούργιο έργο. Μήπως πηγαίνει σέ κανένα ραντεβού; Καθόλου... Καθόλου... Στη Ροζέττα δέν άρέσουν οι έρωτες τής ημέρας και τά ραντεβού της; τά φιλιά δλα για τή νύχτα... Μήπως πηγαίνει νά κνήη τά ψώνια της... 'Οχι γιατί δέν ρίχνει ούτε μιά ματιά στις βιτρίνες τών καταστημάτων...

Που πήγαινε λοιπόν έτσι βιαστική, σκεφτική κι άποφασιστική;...

'Α! νά πού σταμάτησε τώρα... Μπαίνει σ' ένα όπλοπωλείο, διαλέγει ένα ρεβόλβερ, μικρό, μινιόν, με φίλισένια στολίδια στο κουτάκι του, βάζει και τώ γεμίζουν μπροστά της, τώ πληρώνει και τώ χώνει στην τσέπη της...

'Επειτα, βγαίνει πάλι έξω, μπαίνει σ' ένα ταξί και φωνάζει στο σωφέρ: Γρήγορα στο δάσος τής Βουλώνης!

II

'Η Ροζέττα θέλει νά πεθάνη!

Θέλει ν' αυτοκτονήση!

'Α! μπορεί μιά γυναίκα νά μοιάζει με πεταλούδα και μόλις άγγίζει τόν έρωτα νά τόν αφήνει για νά πετάξει, σ' άλλον... μπορεί νά δείχνει όλημερίς στις πλάς τή γύμνια του κορμιού τους και νά γλεντάει όλονυχτίς στα ντάνσιγκ... Μά έρχεται μιά μέρα που ή καρδιά πάσνεται στον έρωτα για καλά και συντριβεται για πάντα...

'Ετσι κι ή Ροζέττα έρωτεύθηκε μιά μέρα τρελλά τó δεύτερο τενόρο τού θεάτρου της. Γιατί; Ούτε ή ίδια δέν τό έμαθε ποτέ. Γιατί ήταν ώφαιος; ή γιατί ήταν άσχημος; Γιατί τήν κτύπησε πάντοτε με μάτια που πέθαιναν από τρυφερότητα, ή γιατί δέν τήν πρόσθεχε καθόλου; Μά τι σημασία έχει ή άφορμή. 'Εξείνη τον άγάπησε τρυφερά, φλογερά και ήταν εύτυχισμένη επί τρείς ολόκληρους μήνες. Για νά μορσέη νά παραθερίση

μζύ του τό καλοκαιρί πούλυσ τις δαντέλλες της κι έβαλε τά κοσμημάτά της στο ένεχυροδανειστήριο. 'Ω! τά τρελλά παιγνίδια που έκαναν τότε στην έξοχή, μέσ' στάνθισμένα περιβόλια, τά κινηγητά τους και τά κρηφτοόλια τους! Και μόνο με τήν άνάμνησί τους, ή Ροζέττα έννοιωθε δάκρυα νά πλημμυρίζουν τά μάτια της!

Μά ό τενόρος άγαπούσε τώρα μιά άλλη γυναίκα, άσχημη, καθόλου νέα, άδύνατη με μυτερά κόκκαλα, μιά σανίδα, μιά άνόητη!.. Νά τήν παρατήση γι αυτή τή φριχτή γυναίκα τή Ροζέττα! Με τή σκέψη αυτή, ή Ροζέττα υπέφερε φριχτά. Δέν είχε πιά τίποτε άλλο από άναμνήσεις, κι ούτε μιά έλλίδα.

Γι αυτό και τώρα πηγαίνει ν' αυτοκτονήση... 'Επειτ' από μερικές ώρες, οι άνθρωποι που θά πάνε νά κάνουν τόν περιπάτο τους στο δάσος, θά βρουν πίσω από ένα δέντρο τή φωτογούλα Ροζέττα, έξπλωμένη με τή ράχη, νεκρή, με μιά σφαίρα στη καρδιά, κατάγλωμη, μιά ώραία ακόμη...

Κ' ή φωτογραφία της θά δημοσιευθή στη πρώτη σελίδα τών έφημερίδων.

III

'Η Ροζέττα έδωξε τó

ταξί. Είπε τώρα μόνη κι άκουμπάει σέ μιά άκακία κάποιας δεντροτοχιάς τού δάσους. Κα-

θώς είχε πολύ νωρίς ακόμα, κανένας δέν περνάει, κανένας δέν φαίνεται. Κανένας 'θόρυβος δέν ακούγεται έκτός από τών κλαδιών που τά ταραίζουν τά σπουργιτία λιτωμένας από δέντρο σέ δέντρο. Κάτω από μιά ξυλένια γέφυρα, ένα ρυάκι κυλάει, πρόσωπο και χροσωπό και μέσα στα φωτεινά νερά του τρέμουν τά δέντρα αναποδογυρισμένα και τά πουλιά περνάνε δείχνοντας τήν κοιλιά τους.

'Ολόγυρα άπ' τή Ροζέττα άπλώνεται μιά γλυκειά και γοητευτική ζωή, γεμάτη μοναξιά.

Είπε πολύ θλιβερό νά πεθαίνει κανείς, όταν λάμπει ό ήλιος... 'Ο θάνατος φαίνεται πιδ μαύρος... 'Επειτα, ή Ροζέττα συλλογίζεται πώς είχε τόσο νέα ακόμα—εικοσιδύο χρονών μόλις!—κι' ότι ήταν τόσο δυσωφή εκείνο τó πρωί, καθώς κυττάχτηκε στον καθρέφτη της! Θυμάται ακόμα ή χαρές που είχε νιώσει στη σύντομη ζωή της, καθώς κι αυτές που θά μπορούσε ακόμα νά γνωρίση. Είπε

('Η συνέχεια εις τήν σελίδα 1923)

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΡΟΖΕΤΤΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1901)

ώραιο, όταν βγαίνει κανείς στη σκηνή, να βλέπει όλα τα λογριών καρφωμένα άπάνω του και τούς συναβέλους και να σκάζουν από τη λύσσα τους. Τό σουβέ δεν εινε πάντα πληκτικιά... Η σαμπάνια γεμίζει από ανάλαφρο χρυσάρι τὰ ποτήρια... Έπειτα, σπαράζουν τὸ τραπέζι σὲ μιὰ γωνιά και χορεύουν ὑπὸ τοὺς ἴηους τοῦ πιάνου. Ὡστε ἡ Ροζέττα δὲν θὰ σουπάρι, δὲν θὰ χορέψῃ πειά; Ἀνασηκωνοντας τὸ βελάκι της, κυττάζει τὸ μικρὸ ρεβόλβερ, ποὺ ἴλαμπε στὰ χέρια της. Εινε πολὺ χλωμῆ... Φοβάται. Αὐτὸ ποὺ πρόκειται νὰ κάνει, τὴν τρομάζει. Ὡθὰ φέρῃ πολὺ πόνο αὐτὴ ἡ σφαίρα ποὺ τρυπάει τὴ σάρκα... Τρέμει, θέλει νὰ παρατήσῃ τὸ δπλο της... Μὰ ὄχι, ξαφνικά τὸ σφίγγει δυνατὰ στὰ χέρια της! Δὲν μπορεί πειά νὰ ζήσει, ἀφοῦ ὁ ἀγαπημένος της τὴν ἀπάτησε και τὴν παράτησε. Μήπως ἔχει αὐτὴ λιγώτερο θάρρος ἀπὸ τὸσες και τὸσες γυναικες ποὺ αὐτοκτονοῦν; Ὡθὰ δείξῃ σὲ λίγο πὼς εινε δυνατῆ... Τὸ ἀποφασίζει, θὰ πεθάνῃ!...

Ἐνα μόνο πράγμα τὴν ἀνησυχεῖ. Δὲν ἔχει χρησιμοποιήσει ποτὲ τὸν ρεβόλβερ. Ἀν τραβῆσει ἀσχημα και πληγωθεῖ μόνο; Σκέπτεται λοιπὸν ὅτι μπορεί νὰ κάνει μιὰ δοκιμὴ γιὰ νὰ μάθῃ. Και σκοπεῖται ὅσο μπορεί πὺδ καλά, τὸν κορμὸ μιὰς βαλκαντιδῆς, λίγο μακριά, ἀνάμεσα στὸς ψηλοὺς θάμνους, πᾶζει τὴ σαυανόλλη, πολὺ ἀργά, και πυροβολεῖ!

Μιὰ κραυγὴ! Μιὰ τρομερὴ κραυγὴ ἀκούεται!

Ἡ Ροζέττα πλήγωσε ἡ σκότιος κάποιον κεί, πίσω ἀπ' τοὺς θάμνους.

Ὁρμαί ἀμέσως, ψάχνει και στέκεται, κατὰπληκτη ἀπὸ φρίκη. Ἐνας νέος ποὺ δὲν εὐν ἔξερε—πολὺ νέος, γοητευτικός, καλοντυμένος—κοίτεται ἀπάνω στὰ πασπαμένα κλαδιά, ἀκίνητος. με τὰ μάτια διεσταλμένα, με τὸ ἔνα του χερί ἐπάνω στὴ καρδιά.

Εινε νεκρός!

— Βοήθεια! Βοήθεια! φωνάζει ἡ Ροζέττα.

Και συγχρόνως μιὰ, ἔρχεται, δὲν ἔξερε τί νὰ κάνει, γυρίζει σὰν τρελλή, ξεσπάει σὲ λυγμούς, θέλει νὰ συγκρατηθῇ, ἐπάνω στὰ δέντρα και περὶε λιποθύμη ἀπάνω στὸ νέο ποὺ σκότιωσε, νομίζοντας πὼς θὰ πεθάνῃ κ' αὐτῆ... Μὰ ὀτην λιποθυμία της, ὅσος ὁ ἔνας ἔβλεπε γερὰ ὄνειρα, τὴς φαίνεται πὼς νοιώθει νὰ κτυπᾷ ἡ καρδιά τοῦ θύματος της δυνατῆ, ὅτι τὰ πρῶτος του τὴν σφίγγουν ἐρωτικὰ και ὅτι δὺδ χεῖρα, καθώς τὸ φιλάει τρυφερά, τὴς ψιθυρίζουν:

— Ἡ σφαίρα ἔσπασε ἔνα κλαδί πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου! Τρόμαξα, μισολιποθύμησα... Μὰ δὲν πέθανα καθόλου και... εἶσαι πολὺ ὄραία!

IV

Μιὰ ὄρα κατόπιν, οἱ δὺδ νέοι ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ σῦδεντρο γιὰ νὰ πάνε νὰ γευματίσουν μαζί σ' ἔνα ἐξοχικὸ ρεστοράν. Ἡ Ροζέττα οὔτε συλλογίσταν τώρα νὰ ψάξῃ νὰ βρῇ τὸ ρεβόλβερ της. Εινε πέσοι ἀνάμεσα στὰ χόρτα, γεμάτο με πέντε σφαίρες... Κάποιος θὰ τὸ βρῇ χωρίς ἄλλο, κάποια μέρα. Ἐνας διαβάτης ποὺ δὲν θὰ συλλογίζεται νὰ πεθάνῃ, γεμάτος ἐλπίδες, χαρομήνους. Ποιὸς; ἔξερε ὁμοσ... Βλέποντας τὸ ρεβόλβερ, ἴσως νὰ γίνῃ σκεπτικός και νὰ συλλογιστῇ τὴ ματαιότητα της ζωῆς και τοῦ ἔρωτος. Και νὰ φρενῆψη καμμιὰ σφαίρα στὸ μυαλό του... Ἀ, ὄχι, ὄχι, ἡ Ροζέττα θὰ πᾶη μιὰ ἀπὸ αὐτὴς τὴς ἡμέρες νὰ πάρῃ τὸ περισσότερο και νὰ τὸ πετάξῃ στὸ Σηκουάνα...

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΑ ΧΡΥΣΟΡΥΧΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΟΡΡΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1898)

εἶχαν αὐτὴς, ἡ δὺδ κατηγορίες και πειά ἦταν ἡ διαφορὰ τους ἀπάντησα σὰν αὐτόματο, γιατί ἤξερα ὅτι τόσο ἐγὼ ὅσο κ' ὁ βοηθός μου παίζαμε τὸ κεφάλι μας. Ἀπάντησα λοιπὸν σταθερὰ, κυττάζοντας στὰ μάτια τοὺς δικαστὰς μας:

— Φόνος ἐξ ἀμελείας!...

— Πολὺ καλά! Ἐκανε ὁ ἀρχηγὸς τὸν χρυσορῆχον. Παιζατε τὴν τῆχη σας...

Κ' ἔχως στὴ ζώνη του τὸ περισσότερο του.

— Ἀπόψε, μᾶς εἶπε κατόπιν, θὰ σᾶς βάλουμε σὲ μιὰ πιτόγγα, μαζί με τὰ μηχανήματα σας, τὰ ὄπλα σας και με τρόφιμα γιὰ δὺδ ἡμέρες και θὰ σᾶς ἀφήσουμε νὰ σᾶς παρασέρῃ τὸ ρεῦμα. Ὁ Θεὸς κατόπιν ἂς κάνει κατὰ τὸ θέλημά του. Αὐτὰ εἶπε ἡ δικαιοσύνη τοῦ Μεγάλου Βορρά!...

Ἐστερὸ ἀπὸ πέντε ἡμέρες, μιὰ φυλὴ Ἐσκιμῶν μᾶς περιουελέζε, μισοπεθαμένους ἀπὸ τὴν πείνα και μᾶς φιλοξένησε στὴ κατασκήνωσή της. Ἐκεῖ πέρα τότε, ἔστερὸ ἀπὸ λίγο καιρὸ «γυριστὸν τὸ «Καγιάν», ἔνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐπιτυχημένα φιλμὶ της τελευταίας πενταετίας, ἀφοῦ βέβαια κάλσα πρῶτα ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ τοὺς ἀπαραίτητους συνεργάτες του.

T. BAN NTA-Y-K

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΓΙΑΤΡΟΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1910)

ὀλόκληροτὸ ποσὸν τοῦ τρομεροῦ δηλητηριοῦ!... Τὴν ἐπομένῃ τὸ πρωτῆ, ἡ κυρία Πέκ βρίσκεται νεκρῆ, σὺν κρεββάτι της. Ἐ ἀνοίχτα παράθυρα ἔχουν σκορπίσει ἐντελὸς τὴν ὕπαιτη μρωδιά τοῦ αἵματος... Κ' ὁ ἀρῶστοςτος δόκτωρ Οὐλίμα Πόρτερ, ἀστυατρος, πιστοποιεῖ: Ὅτι ὁ θάνατος της κυρίας Πέκ ὀφείλεται σὲ... συγκοπή της καρδιάς!...

Τρεῖς μῆνες ἀργότερα. Στὴ Νέα Ὑόρκη πειά...

Μεσάνυχτα περασμένα... Ἡ ἴδια σκιὰ με τὸ μαγιώ, γλυστράει ἔξω ἀπ' τὸν κοιτώνα τοῦ ξεῖγους Οὐαίτ και τρυπώνει ἀδόρυβα στὸν κοιτώνα τοῦ κυρίου Πέκου. Ὁ κακοῦργος γαμπρός ἐτοιμάζεται νὰ στείλῃ και τὸν πεθερὸ του ἐκεί πὸς ἔσπευκε τρεῖς μῆνες πρὶν—και τὴν ἀτυχή πεθερὰ!... Ἰσχυρῆς ἰδιοσυγκρασίας ὁμοσ ὁ πεθερός, δὲν ναρκωνεται τελείως ἀπ' τὸν αἰθέρα... Ἐτα τὸ τιμπρημα της βελόνας, τὸν νινάξει ὀρθῶ!... Ἀργὰ πάλι ἐπακολουθεῖ, μεταξὺ θύματος και δολοφόνου... Ἀναστατώνεται τὸ σπιτῆ. Τρέχουν οἱ ὀπηρετες... Συλλαμβάνεται ὁ σατανικός δόκτωρ, ἐνὼ ἡ δυστυχισμένη γυναικα του—ἔξω ἀπ' τὴ φριχτὴ ἀποκαλίψη—λιποθυμεῖ!

Ἄλλὰ, τὸ δηλητήριο εἶχε προλάβει νὰ ζυθῇ στὸ στομάχι τοῦ κυρίου Πέκου... Ἡ πάλι ἐπιτάχυνε τὴν ἐνέργειά του... Κ' ὅταν ἀρχισαν ἡ πρώτες ἰατρικὲς βοήθειες, ἦταν ἀργά πειά: Τὸ θῆμα εἶχε ξεψυχήσει με φριχτοὺς πόνους!...

Κατάδικος σὲ θάνατο τώρα ὁ νεαρός ἐπιστήμων, συντροφεύεται ἀπ' τὸν ἀββά τὸν φυλακὸν και μεδέει ἀπ' τὸ ἀλκοόλ, σύμφωνα με τὴν τελευταία του ἐπιθυμία... Και λίγες ὄρες ἀργότερα, ὅταν πειά ἡ δικαιοσύνη ἔχει ἐκτελέσει τὸ καθήκον της, ὁ ἰατρός τὸν φυλακὸν δόκτωρ Ἄμος Σκονάρζ, λέει στοὺς δημοσιογράφους:

— Τριακόσιους κακοῦργους ἔχω δῆ, ὡς τώρα, νὰ ἐξυλεονοῦν τὰ ἐγκλήματα τους ἀπάνω στὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα!... Ἄλλὰ τὸν κυνηγὸ και τὴν ψυχικὴ ἀναισθησία τοῦ Οὐαίτ δὲν τὴν παρατήρησα σὲ κανέναν ἄλλον!... Ἀστυειούταν διαρκὸς με τὸν ἀββά. Ἐπινε ἀλκοόλ, γελῶσε, ἔκανε καλαμποῖρα διαρκῶς!... Οὔτε φόβος μοιδαίε τὴν ψυχὴ του, οὔτε τῆς σινειδῆσεως, οὔτε στενοχωρία!... Ἀσφαλῶς με πιὸ ἄνεσι και με περισσότερο κέφι κάθισε στὴ «μοιραία καρέκλα τὸν θανάτου», παρὰ με ὁσο καθῶταν σὲ μιὰ πολυθρόνα κοσμικὸ σαλονιοῦ!... Ἀ ν θ ρ ω π ο ς, λοιπὸν, ἦταν αὐτός, ὁ διακεκριμένος ἐπιστήμων και νεαρός σοφός, ἡ Σ α τ α ν ᾶς με τὰ ὄλα του!...

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑ...

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1907)

• Τὶ συνέβαινε λοιπὸν;

• Μὲ λαχνασιωμένη φωνὴ μᾶς ἀνήγγειλε ὅτι μερικὸι χωροφύλακες ἦσαν κάτω, ἀναζητῶντας ἔνα δραπετὴ τοῦ φρενοκομοῦ ποὺ εἶχε καταφύγει στὴ βίλλα μου...

• Κ' ὁ δραπετὴς αὐτός ἦταν ὁ πολυαγαπημένος μου.

• Ναι, αὐτὸς ποὺ μ' ἔκανε νὰ γνωρίσω τὸν ἀληθινὸ, τὸν τέλειο, τὸν ἀπόλυτο ἔρωτα, ὁ τρυφερός και βίαιος ἔραστής, ὁ ἀπλοικός και μεγαλοπρεπής, ὁ ἔραστής, ὁ γενναίος και ἡλιόλυπος και ἀφοσιωμένος μεχρὶ θανάτου, ὁ τέλειος ἔραστής—ὁ μόνος ἔραστής, ὁ ἀξίος αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος, και ὁ μόνος, ἀλλομόνο! — ἦταν ἔνας τρελλός, δραπετὴς τοῦ φρενοκομοῦ!

Ὁ δυστυχισμένος εἶχε τρελλαθῇ γιατί εἶχε δῆ τὴ μητέρα του και τὸν πατέρα του νὰ καρτομοῦνται, ἐπειδὴ ἦσαν αὐτὶ κοί και στᾶθηκαν ἀφοσιωμένοι, ὡς τὸ τέλος, στὸ βλασίο τους

CATULLE MENDES

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΗΣ ΑΜΦΙΒΟΛΙΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1919)

ὀλοένα και πιὸ ἀφοσιωμένος. Ὁλόκληρο αὐτὸ τὸ χρονο ποὺ νοιώθω τὴ σπάνια αὐτὴ εὐτυχία νᾶζω κοντὰ μου μιὰ πιστὴ και θερμὴ φίλη κ' ἔνα ἀφοσιωμένο φίλο, ὄλον αὐτὸ τὸ χρονο, πεθαίνω ἀσπίσσο σὲ κάθε στιγμῆ, ἀπὸ ζήλεια και λύσσα! Γιατί ἡ τρομερὴ σκηνή, στὴν ὁποία δὲν πιστεῖω, στὴν ὁποία δὲν θέλω νὰ πιστεῖω, βρισκαται ἀδιὰ-κατα μπροστά στὸ μάτι μου. Κάθε φιλμῆμα της Μισελίνας μοῦ θυμίζει τὰ δικὰ τους φιλμὰ στὴν πολυθρόνα. Καί, κάθε φορὰ ποὺ ὁ Ζωρζ μοῦ δινει τὸ χερί του, θυμᾶμαι ὅτι μ' αὐτὸ τὸ χερί, ἀγκάλιαζε τὴ Μισελίνα. Δὲν εἶν' ἀλήθεια! Δὲν εἶν' ἀλήθεια! Μοῦρταται νὰ πᾶσω στὰ γόνατα τους, νὰ τοὺς τὰ πιὸ ὄλα και νὰ τοὺς ζήτησω συγγνώμη. Μὴ ἂν εἶνε ἀλήθεια!...

...Ὡ! τί φριχτὴ που εἶνε ἡ θέσι μου! Νὰ μὴ μπορῶ οὔτε νὰ τοὺς ἀγαπήσω, οὔτε νὰ τοὺς μισῶ!

...Καταλαβαίνεις τώρα ὅτι ὄλα τὰ μαρτύρια της κολάσεως εἶνε χᾶδια μπρὸς στὸ δικὰ μου;

M. ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ